

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anna Todd
AFTER WE COLLIDED

Copyright © 2014 by Anna Todd

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

wattpad

ISBN 978-86-7702-498-7

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

ANATOD
AFTER

POSLE SUDARA

DRUGA KNJIGA SERIJALA AFTER

Prevela sa engleskog
Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

Svima koji ovo čitaju,
s mnogo, mnogo, mnogo ljubavi i zahvalnosti.

၁

Prolog

HARDIN

Ne osećam ledeni beton pod sobom niti sneg koji sipa. Osećam samo prazninu u grudima na mestu gde mi je nekad bilo srce. Klečim bespomoćno posmatrajući kako Zed izlazi s parkinga sa Tesom na suvozačkom sedištu.

Ovako nešto nisam mogao ni da zamislim – ni u najluđim jebenim snovima nije mi padalo na pamet da mogu da osetim ovakav bol. Čuo sam da se to zove žaoka gubitka. Nikada nikoga i ništa nisam toliko voleo, nikada nisam osetio potrebu da uopšte budem s nekom devojkom, da želim da je ona samo moja, niti sam se toliko grčevito opirao njenom odlasku. Uspaničio sam se – potpuno sam obnevideo od jebene panike da ću je izgubiti – što uopšte nije bilo predviđeno. Kao ni bilo šta drugo. Trebalo je da bude lako: prvo je trebalo da spavam s njom, uzmem pare i onda se hvališem pred Zedom. Prosto i unapred isplanirano. Samo što nije ispalo baš tako. Plavokosa devojka koja voli da nosi duge suknje i opsesivno pravi spiskove obaveza polako mi se uvukla pod kožu, i toliko me je opčinila da ne mogu da poverujem. Nisam shvatio koliko je volim dok nisam povratio u lavabo kad sam svojim jebenim drugarima pokazao dokaz nevinosti koju sam joj ukrao.

Mrzeo sam to, mrzeo sam svaki trenutak toga... ali nisam stao.

Dobio sam opkladu, ali izgubio sam jedino što me je činilo srećnim, a uz to i onu poslednju trunku dobrote koju je ona pronašla u meni pomogavši mi da je i sâm vidim. Dok mi sneg natapa odeću, razmišljam o tome kako je moj otac kriv što mi je preneo tu zavisnost; krivim i majku što je s njim ostala toliko dugo i doprinela tome da upropaste sopstveno dete; a krivim i Tesu što mi se uopšte obratila. Dodavola, svi su mi krivi.

Ali ne može tako. *Sâm* sam kriv za ovo. Upropastio sam je, i nju i sve što smo imali.

Zato ću učiniti sve da se iskupim.

Kuda sada ide? Možda na neko mesto gde je nikada neću naći?

Prvo poglavlje

TESA

„Potrajalo je duže od mesec dana“, jecam dok Zed privodi priču kraju, objašnjavajući mi kako je došlo do opklade. Osećam mučninu, pa zatvaram oči da bi mi bilo malo lakše.

„Znam. Stalno je smišljao izgovore i tražio mi sve više vremena, a manje novca koji je trebalo da dobije. To mi je bilo malo čudno. Svi smo mislili da je postao opsednut opkladom – kao da je želeo da dokaže da to može ili šta već – ali sada kapiram.“ Zed je na trenutak začutio i zagledao se u mene. „Samo je o tome pričao. A onda sam te pozvao u bioskop, i čovek je skroz odlepio. Vratio te je kući, a onda se istresao na mene i upozorio me da se držim podalje od tebe. Ja sam se samo smejao jer sam mislio da je pijan.“

„Je li... da ti nije pričao o odlasku do potoka? I... drugim stvarima?“ Zadržim dah postavivši mu to pitanje. Kad sam videla sažaljenje u njegovim očima, ništa nije ni morao da mi odgovori. „Oh, bože“, izustila sam prekrivši lice rukama.

„Sve nam je ispričao... Sve do *detalja*...“, dodaje tiho.

Ništa ne progovaram i isključujem telefon, koji neprestano vibrira otkad smo izašli iz kafića. Više nema prava da me zove.

„U kom domu si sada?“, pita Zed i tek tada primećujem da smo blizu kampusa.

„Ne živim više u domu. Hardin i ja...“ Jedva uspevam da završim rečenicu. „Ubedio me je da nađemo stan, i to pre svega nedelju dana.“

„Nije *valjda*“, otelo se Zedu.

„Jeste. On je prevazišao... pro-prosto je...“, zamuckujem, jer ne mogu da pronađem pravu reč za njegovu okrutnost.

„Nisam znao da je to otišlo toliko daleko. Kada smo videli... znaš već, dokaz... mislio sam da će se vratiti u normalu, da će se svake večeri viđati s drugom devojkom. Ali onda je nestao. Gotovo da se i nije viđao s nama

sem one noći kada se pojavio na dokovima, da ubedi mene i Džejsa da ti ne kažemo. Džejsu je čak ponudio gomilu para da drži jezik za zubima.“

„Para?“ Hardin nije mogao niže da padne. Kako mi Zed sve više otkriva mučnu istinu, imam utisak da je u autu sve manje vazduha.

„Da. Džejs se, naravno, nasmejao i rekao Hardinu da neće ništa reći.“

„A ti si mi ipak rekao?“, kažem, setivši se Hardinovih oguljenih ručnih zglobova i Zedovog lica.

„Pa ne baš... Rekao sam mu da ću ti ja reći ako ti on uskoro ne kaže. Očigledno je da mu se ta ideja baš i nije dopala“, odgovara i pokazuje prema svom licu. „Ako će ti biti lakše, mislim da mu je stvarno stalo do tebe.“

„Nije. A i da jeste, više nije važno“, odvracam i naslanjam glavu na prozor.

Za svaki poljubac i dodir pohvalio se svojim prijateljima, prepričao im je svaki trenutak. Odao im je sve ono najintimnije, tako da se više i ne može reći da su to bili intimni trenuci pošto sada svi oni znaju za njih.

„Hoćeš li da se vratimo kod mene? Ne predlažem ti to nametljivo niti s nekom zadnjom namerom. Prosto imam kauč na kome bi mogla da spavaš dok... ne središ stvari“, predlaže Zed.

„Hvala ti, ali ne mogu. Mada bih mogla da se poslužim tvojim telefonom ako nije problem. Moram da pozovem Landona.“

Zed pokazuje glavom prema telefonu. Na trenutak mi misli odlutaju, jer zamišljam kako bi sve bilo drugačije da nisam odbila Zeda zbog Hardina posle one logorske vatre. Sigurno ne bih napravila ove silne greške.

Landon se, baš kao što sam i očekivala, javio kad je zazvonilo drugi put, i rekao mi da odmah dođem kod njega. Jeste da mu nisam rekla šta se dešava, ali stvarno je uvek fin prema meni. Rekla sam Zedu gde Landon živi, ali on tokom vožnje kroz grad ništa ne govori.

„Tek će da se okomi na mene kad bude čuo da sam te odvezao kod nekoga; nebitno je kod koga, važno je samo što nije kod njega“, rekao je na kraju.

„Izvinila bih se zbog svega ovoga... ali, momci, sami ste sebi ovo natovarili na vrat“, odvracam iskreno. Stvarno mi je pomalo žao Zeda jer mislim da je imao mnogo bolje namere nego Hardin, ali rane su mi još previše sveže da bih o tome sada razmišljala.

„Znam.“

„Ako ti išta zatreba, slobodno me zovi“, predlaže ljubazno, a ja samo klimam glavom i izlazim iz auta.

Posmatram kako mi se dah na hladnom vazduhu pretvara u oblake vrele vodene pare mada hladnoću ne osećam. Više ništa ne osećam.

Landon mi je jedini prijatelj, ali on živi u kući Hardinovog oca. Ironija ne može biti veća.

„Tamo baš pada“, kaže Landon i brzo me povlači unutra. „Gde ti je kaput?“, blago me prekoreva, ustuknuvši kad sam izašla na svetlost. „Šta se desilo? Šta je uradio?“

Osvrćem se po prostoriji, nadajući se da Ken i Karen nisu u prizemlju. „Zar je toliko očigledno?“ Brišem kožu ispod donjih kapaka.

Landon me povlači u zagrljaj i ponovo mi briše oči. Više nemam snage da jecam, ni fizičke ni psihičke. To sam prevazišla, to sam odavno prevazišla.

Donosi mi čašu vode i kaže: „Idi u svoju sobu.“

Uspevam da se nasmešim, ali kada sam se popela do vrha stepeništa, neki perverzni instinkt vuče me ka Hardinovim vratima. Shvativši to, bol koji samo što nije izbio na površinu polako se budi, pa se brzo okrećem i odlazim u sobu na drugom kraju hodnika. Sećanje na to kako sam otrčala niz taj hodnik kod Hardina one noći kad sam čula kako viče u snu živo treperi u meni dok otvaram vrata. Sva zbunjena sedam na krevet u „svojoj“ sobi, ne znajući šta da radim.

Landon mi se pridružuje nekoliko minuta kasnije. Seda pored mene, dovoljno blizu da vidim da je zabrinut, ali na dovoljnom rastojanju da bude pristojan, kakav je oduvek i bio.

„Želiš li da pričaš o tome?“, pita me ljubazno.

Klimam glavom. Iako će me više boleti da prepričam čitavu tu sagu nego što me je zbolelo kada sam sve saznala, znam da ću osetiti veliko olakšanje kad Landonu budem sve ispričala, a izvesnu utehu mi pruža i činjenica da postoji bar jedna osoba koja nije sve vreme znala kakvom sam poniženju bila izložena.

Landon sedi potpuno nepomično i sluša me toliko pažljivo da ne mogu s lica da mu pročitam šta misli o svemu tome. Želim da znam šta će pomisliti

o svom polubratu. I o meni. Međutim, razgnevljeno ustaje istog trena kada sam završila.

„Ne mogu da poverujem šta je uradio! Šta li je tom čoveku, dovraga? Taman kad sam pomislio da je postao skoro... pristojan... on uradi – *ovo!* Pa to je bolesno! Ne mogu da verujem da ti je ovo uradio, on, od svih ljudi. Zašto je upropastio ono do čega mu je jedino stalo?

Čim je to izgovorio, naglo okreće glavu.

Utom i ja čujem užurbane korake. Nije to običan bat koraka već je neko u teškim čizmama besno i silovito grabio uz stepenište.

„On je“, izgovaramo u isto vreme i na delić sekunde sam poželega da se sakrijem u ormar.

Landon me posmatra sa ozbiljnošću odrasle osobe. „Želiš li da se vidiš s njim?“

Uspaničeno vrtim glavom, a Landon prilazi vratima upravo u trenutku kada se Hardinov glas prolama kroz mene kao grom.

„Tesa!“

Landon stiže samo da podigne ruku, jer Hardin prolazi pored njega uletevši kao furija. Staje nasred sobe, a ja ustajem s kreveta. Landon samo nemo stoji gde se zatekao, potpuno zbunjen.

„Tesa, hvala bogu. Hvala bogu da si ovdje.“ Uzdiše i provlači prste kroz kosu.

Osećam bol u grudima što ga vidim, pa skrećem pogled ka zidu.

„Tesa, dušo. Saslušaj me, molim te. Samo...“

Čutim i polazim prema njemu. Oči su mu zasijale od nade, pa poseže da me dodirne, ali samo prolazim pored njega stigavši da vidim kako mu se nada u očima gasi.

E, tako.

„Reci nešto“, preklinje me.

Međutim, samo vrtim glavom i stajem pored Landona. „Neću – i više nikada neću progovoriti s tobom!“, povikala sam.

„Ne misliš ti to ozbiljno...“ Zakoračio je ka meni.

„Skloni se od mene!“, ciknula sam kada me je uhvatio za ruku.

Landon stoji između nas i svom polubratu spušta ruku na rame. „Hardine, bolje idi.“

Hardin steže vilice i gleda čas mene, čas njega. „A ja mislim, Landone, da ti treba da mi se skloniš s puta“, reži.

Međutim, Landon ne uzmiče, a budući da dovoljno dobro poznajem Hardina, znam da u tom trenutku razmišlja ima li smisla da udari Landona tu preda mnom.

Pošto je, izgleda, odlučio da to ne učini, duboko je uzdahnuo. „Molim te... Ostavi nas na minut“, kaže trudeći se da ostane pribran.

Landon me gleda, a ja ga nemo preklinjem da ne ide. Zato se on ponovo okreće prema Hardinu: „Ona ne želi da priča s tobom.“

„Ti ćeš da mi govoriš šta ona želi!“, prasnu Hardin i zari pesnicu u montažni zid.

Naglo uzmičem i ponovo počinjem da plačem. *Ne sad, ne sad*, ponavljam u sebi, trudeći se da obuzdam osećanja.

„Odlazi, Hardine!“, viče Landon baš u trenutku kada se Ken i Karen pojavljuju pred vratima.

O, ne. Nije trebalo da dođem ovamo.

„Šta se, dođavola, dešava?“, pita Ken.

Niko ništa ne progovara. Karen me gleda sažaljivo, a Ken ponovo postavlja isto pitanje.

Hardin razgnevljeno gleda svog oca. „Pokušavam da razgovaram sa Tesom, a Landon neće da gleda svoja prokleta posla!“

Ken gleda Landona, a onda i mene. „Šta si to uradio, Hardine?“ U njegovom glasu isprva se oseća zabrinutost, a onda... *Bes?* Ne mogu baš tačno da odredim.

„Ništa, jebote!“ Podiže ruke uvis.

„Sve je zabrljao, eto šta je uradio, pa Tesa sad nema gde da ode“, gnev nezadrživo navire iz Landona.

Želim nešto da kažem, ali ne znam šta.

„Ima ona gde da ode. Može da se vrati kući. Gde joj je mesto... Sa mnom“, odvraća Hardin.

„Hardin je sve vreme obmanjivao Tesu – nema reči koje bi opisale ogavnost onoga što joj je učinio!“ Landona više ništa ne može zaustaviti, a Karen prigušuje krik i prilazi mi.

Došlo mi je da propadnem u zemlju od stida. Nikada se nisam osećala tako ogoljeno, i poželela sam da se sakrijem u mišju rupu. Nisam htela da Ken i Karen saznaju... ali to sad i nije toliko važno, budući da posle ove večeri sigurno više neće želeti da me vide.

„Želiš li da pođeš s njim?“ pita me Ken, trgnuviši me iz misli.

Pokunjeno vrtim glavom.

„E pa ja odavde ne idem bez tebe“, prasnu Hardin. Polazi prema meni, ali ja uzmičem.

„Mislim da treba da odeš, Hardine“, kaže Ken, iznenadivši me tim rečima.

„Molim?“ Hardinu se lice toliko zajapurilo da se ta nijansa crvene boje može opisati samo jednom reči: *gnev*. „Imaš sreće što sam ti uopšte ušao u kuću – i sad imaš obraza da me isteraš?“

„Zaista mi je drago što se naš odnos poboljšao, sine, ali večeras ćeš morati da odeš.“

Hardin podiže ruke. „Kakvo je ovo sranje! Ona *tebi* nije ništa!“

Ken se okreće prema meni, a potom gleda sina. „Ne znam šta si joj učinio, ali nadam se da je bilo vredno toga što si pokvario jedini segment života u kome ti je dobro išlo“, kaže i obori glavu.

Ne znam da li od šoka zbog Kenovih reči, ili samo zbog toga što su pogodile pravo u metu, odakle je sav taj gnev navirao i provalio, uglavnom, Hardin je samo stao kao ukopan, pogledao me na tren i izmarširao iz sobe. Svi ćutimo slušajući kako ujednačenim korakom silazi niz stepenice.

Snažno je zalupio ulazna vrata za sobom; tresak se prolomio kroz kuću u kojoj je vladao muk, a potom se okrećem prema Kenu, briznuviši u plač: „Izvinite, molim vas. Odmah odlazim. Nisam želela da se ovo desi.“

„Ne, ostani koliko god ti je potrebno. Ovde si uvek dobrodošla“, odvrća Ken, a onda su me i on i Karen zagrlili.

„Nisam htela da se isprečim između vas“, dodajem, osećajući se užasno zbog načina na koji je Ken isterao sina iz kuće.

Karen me uzima za ruku i čvrsto je steže. Ken me posmatra, a u očima vidim mu koliko je ogorčen i umoran od rasprava sa sinom. „Tesa, ja volim Hardina, ali mislim da oboje znamo da nas dvojica ne bismo imali nikakav odnos da nije tebe, tako da se ti između nas nikako ne možeš isprečiti.“

Drugo poglavlje

TESA

Stojim dugo pod tušem, pustivši da se voda sliva niz mene. Želim da sa mene spere sve, da me nekako uteši, ali me topla voda ne opušta onoliko koliko sam se nadala. Teško da će išta ublažiti bol koji osećam. Kao da je bezgraničan. Trajan. Kao da se poput nekog stranog organizma saživeo sa mnom ili da je praznina u meni, koja se polako širi, proždirući sve oko sebe.

„Mnogo mi je neprijatno zbog zida. Ponudila sam da platim štetu, ali Ken je odbio“, kažem Landonu češljajući mokru kosu.

„Ne brini zbog toga. Ionako imaš već dovoljno drugih briga“, odvrća Landon namršteno i mazi me po leđima.

„Ne znam kako mi je život krenuo u ovom pravcu; stvarno ne znam kako sam stigla dovdé.“ Piljim nekud ispred sebe, ne želeći da pogledam svog najboljeg prijatelja u oči. „Pre tri meseca sve je imalo smisla. Bila sam sa Noom. On mi nikada ne bi uradio ovako nešto. Bila sam bliska s majkom i imala predstavu o tome kako će mi život teći. A sada više nemam ništa. Bukvalno ništa. Više ne znam ni da li bi trebalo da nastavim sa stažiranjem, jer će se onda i Hardin zaposliti tamo ili će ubediti Kristijana Vansa da me otpusti samo zato što mu se može.“ Uzimam jastuk s kreveta i snažno ga gnječim pesnicom. „On nije imao šta da izgubi, ali ja jesam. Pustila sam da mi sve oduzme. Život mi je pre njega bio sasvim jednostavan i isplaniran. A sada... posle njega... prosto je... prava propast.“

Landon me pažljivo posmatra. „Tesa, ne smeš da odustaneš od stažiranja; dovoljno ti je stvari u životu pokvario. Ne dozvoli da ti i to oduzme, molim te“, savetuje me gotovo molećivim tonom. „Dobra stvar je to što sada, posle i bez njega, možeš da radiš šta ti je volja i da počneš život iz početka.“

Znam da je u pravu, ali to nije tako jednostavno. Sada je sve u mom životu vezano za Hardina, čak i boja u koju je moj prokleti auto ofarban. Nekako je postao nit koja povezuje sve u mom životu, i kada ga nema, odjednom se sve srušilo.

Ne mogu više da razmišljam o tome i samo skrušeno klimam glavom, a on mi se blago osmehuje i kaže: „Pustiću te da se malo odmoriš.“ Grli me i odlazi.

„Misliš li da će ikada prestati?“, dobacujem, pa se osvrće.

„Šta to?“

„Bol?“ dodajem gotovo šapatom.

„Ne znam... Nadam se da hoće. Vreme leči... *skoro sve*“, odgovara i teši me svojim osmejkom, pomalo namršten.

Ne znam da li će vreme izlečiti i moje rane, ali znam da ću, ako se to ne desi, sigurno umreti.

Pomalo strogo, ali sa urođenom savršenom pristojnošću, Landon me narednog jutra tera da ustanem iz kreveta da ne bih zakasnila u „Vans“. Ostavljam poruku na papiru za Kena i Karen, u kojoj im se zahvaljujem i još jednom izvinjavam zbog rupe koju je Hardin napravio u zidu. Landon ćuti i vozi i svakog časa me pogleda krajičkom oka; pokušava da me razvedri i ohrabri osmehom i daje mi savete u vidu slogana, ali se i pored toga užasno osećam.

Sećanja mi naviru kako prilazimo parkingu; sećanje na Hardina kako kleči u snegu i Zedovu priču o opkladi. Otključavam svoj auto i brzo ulazim da bih se sklonila od hladnoće. Prepala sam se sopstvenog odraza u retrovizoru. Oči su mi još crvene i uokvirene tamnim kolotovima, a ispod donjih kapaka još su i podbule, što samo upotpunjava izgled zombija iz horor filma. Definitivno mi je potrebno više šminke nego što sam planirala da naneseam.

Odlazim u „Volmart“, jedini tržni centar u blizini koji radi u to vreme, da kupim sve što je potrebno da prikrijem svoja osećanja, ali nemam snage ni energije da se baš potrudim da se doteram, pa ni posle šminkanja ne izgledam mnogo bolje.

Bilo je baš onako kako sam očekivala: kad sam stigla u „Vans“, Kimberli je prigušila krik videvši me. Pokušavam da skupim snage da joj se osmehnem, ali ona već ustaje od stola i polazi ka meni.

„Tesa, dušo, jesi li dobro?“, pita me uspaničeno.

„Zar izgledam toliko loše?“, odvrćam malaksalo slegnuvši ramenima.

„Ne, naravno da ne“, laže me. „Samo mi izgledaš...“

„Umorno. I jesam umorna. Iscrpljuju me završni ispiti“, odvrćam.

Klima glavom i toplo mi se osmehuje, ali osećam da me prati pogledom sve dok nisam otišla do kraja hodnika i zamakla u svoju kancelariju. Posle toga se dan otegao i činilo se da mu nema kraja sve do kasno prepodne, kada mi je gospodin Vans pokucao na vrata.

„Dobar dan, Teša“, obraća mi se uz osmeh.

„Dobar dan“, uspevam da kažem.

„Samo sam hteo da vidim kako si i da ti kažem da sam izuzetno zadovoljan tvojim dosadašnjim radom.“ Nasmeši se. „Radiš bolje i posvećenije nego mnogi moji zaposleni.“

„Hvala vam, to mi zaista mnogo znači“, odvrćam, a glas u glavi me odmah podseća da sam ovde počela da stažiram zbog Hardina.

„Budući da je tako, želeo bih da te pozovem na konferenciju, koja će se održati u Sijetlu ovog vikenda. To često ume da bude dosadno, ali govoriće se o digitalnom izdavaštvu, 'talasu budućnosti' i tako tome. Upoznaćeš mnogo ljudi, naučićeš neke stvari. Otvaram drugi ogranak u Sijetlu za nekoliko meseci, pa ću i sâm morati da upoznam neke ljude.“ Smeje se. „I? Šta kažeš? Sve troškove pokriva firma, a krećemo u petak po podne; neka slobodno pođe i Hardin. Ne na konferenciju nego u Sijetl“, objašnjava mi osmehnuvši se, pretpostavljajući da bih to volela.

Kad bi samo *znao* šta se dogodilo.

„Naravno da bih volela da idem. Zaista mi je drago što ste me pozvali!“, odvrćam, ne uspevši da prikrijem oduševljenje i trenutno olakšanje što mi se napokon dešava nešto lepo.

„Odlično! Postaraću se da te Kimberli uputi u detalje odlaska i troškova...“, nastavlja, ali meni su misli već odlutale.

Sama pomisao da ću ići na konferenciju malo mi ublažava bol. Biću dalje od Hardina; međutim, setila sam se kako je Hardin jednom hteo da me odvede u Sijetl. Zagadio je svaki aspekt mog života, uključujući i čitavu državu Vašington. Imam utisak da mi kancelarija svakog trenutka postaje sve skućenija i da je u njoj sve manje vazduha.

„Jesi li dobro?“, pita me gospodin Vans, spustivši obrve od zabrinutosti.

„Jesam, jesam, samo... Ništa nisam jela od jutros, a sinoć nisam dobro spavala“, odgovaram.

„Onda idi, pa završi kod kuće to što radiš.“

„Ne moram...“

„Ne, idi slobodno. Ovde nemamo lekara. Snaći ćemo se bez tebe“, uverava me odmahnuvši rukom i izlazi.

Skupljam svoje stvari, pogledam se u ogledalu u toaletu – o, da, i dalje izgledam kao živi užas – i baš kad sam htela da uđem u lift, Kimberli me uoči i pozove.

„Ideš kući?“ dovikuje, a ja samo klimam glavom. „Samo da ti kažem da je Hardin loše raspoložen, pa se pazi.“

„Molim? Otkud znaš?“

„Zato što se upravo izdrao na mene, jer ti nisam prosledila poziv.“ Osmehuje se. „Čak ni kad me je pozvao deseti put. Zaključila sam da bi mu se ti i sama javila da si htela da pričaš s njim, jer bi videla propuštene pozive na mobilnom.“

„Hvala ti.“ Neizmerno sam joj zahvalna što je toliko uvidavna. Da sam čula Hardinov glas preko telefona, verovatno bi se ona praznina u meni samo proširila.

Trudim se da stignem do kola pre nego što me tuga opet ophrva. Međutim, sada mi je još gore, jer više nema ničeg da mi odvrati misli od sećanja koja su počela da naviru kada sam ostala sama i, naravno, kada sam na telefonu videla petnaest propuštenih poziva od Hardina i obaveštenje da imam deset novih poruka, koje nemam nameru da pročitam.

Kada sam se pribrala dovoljno da budem u stanju da vozim, uradila sam ono što sam dugo odlagala, jer sam se toga užasavala: pozvala sam majku.

Javila mi se čim je prvi put zazvonilo. „Halo?“

„Mama“, zajecala sam. Osećam se čudno dok mi ta reč prelazi preko usana, ali trenutno mi je zaista potrebno da me mama uteši.

„Šta je uradio?“

To što svi tako reaguju samo mi potvrđuje koliko je očigledno bilo da me Hardin ugrožava i koliko toga nisam bila svesna.

„Ja... On...“ Nisam u stanju da formulišem rečenicu. „Mogu li da dođem kući? Samo na jedan dan?“

„Naravno, Tesa. Vidimo se za dva sata“, kaže i prekida vezu.

Prošlo je bolje nego što sam očekivala, ali u njenom glasu nije bilo onoliko topline koliko sam se nadala da će biti. Volela bih da je moja majka kao Karen, da me samo obasipa ljubavlju i prihvata sve moje mane. Volela bih kad bi malo popustila, taman toliko da osetim utehu što imam majku koja me voli i koja se brine za mene.

Skrećem na auto-put i isključujem telefon pre nego što napravim neku glupost – recimo pročitam neku od onih Hardinovih poruka.